

Yekta ★ ★ *Kopan* Kara Kedinin ★ Gölgesi

6. BASKI
♥ can
çağdaş

YEKTA KOPAN
KARA KEDİNİN
GÖLGESİ

Can aędaş

Kara Kedinin Gölgesi, Yekta Kopan

© 2005, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Desenler: Temür Köran

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2005

6. basım: Kasım 2022, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: Temür Köran

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-3388-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750733888

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YEKTA KOPAN
KARA KEDİNİN
GÖLGESİ

ÖYKÜ

♥can

Yekta Kopan'ın Can Yayınları'ndaki diğerk kitapları:

Fildiři Karası, 2000

Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri, 2001

Yedi Derste Vicdan Muhasebesi, 2003

İçimde Kim Var, 2004

Kara Kedinin Gölgesi, 2005

Karbon Kopya, 2007

Bir de Baktım Yoksun, 2009

Kediler Güzel Uyanır, 2011

Aile Çay Bahçesi, 2013

İki Şiirin Arasında, 2014

İpekli Mendil (editör), 2014

Sakın Oraya Gitme, 2016

Sıradan Bir Gün, 2018

Sarmaşık, 2020

Bana Kuşlar Söyledi, 2021

YEKTA KOPAN, 1968'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. *Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri* adlı kitabı 2002 Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Karbon Kopya* adlı kitabı 2007 Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü'ne, *Bir de Baktım Yoksun* adlı kitabı da 2010 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne ve 2010 Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer bulundu. *Burun, Burun Tatilde, Komşuluk Şarkısı, Uzun Kocaman Çok* adlı kitapları ve *Orman Lokantası* adlı oyunu ile çocuklar için de üretti. Türk öyküsü üstüne bir sözlük çalışması olan *İpekli Mendil*'in editörlüğünü yaptı. Kitapları ve öyküleri İngilizce, Almanca, İtalyanca, Japonca, Farsça, Arapça başta olmak üzere çeşitli dillere çevrildi.

İçindekiler

Öylesine Sessiz.....	15
Kekeme	19
Kalos-eidos-scop	21
Enginarın Kabukları	25
Kırmızı Kurdele	31
Rüya Tabiri	33
Demiryolu	37
Radyo Mevsimi	41
Refakatçi	43
Karalama	44
Anons	47
Aura	49
Çıkmaz Sokak	51
Kahkaha	55
Bedel	59
Nane Kokusu	61
Yanmaz / Yapışmaz	63
Temizlik	67
Sil Dürçmesi	69
Susam	73

VahŖi Batı	75
Belki.....	77
Kobay.....	79
Kâğıttan Kurbaĝa	83
Kestane	85
Uzak, ok Uzak.....	87

TK

Bir huzursuzluk çöktü içime, dönüp ardıma
bakmak istedim. Bir söz düşmüştü peşime.
Günlerce, aylarca takip etti. Kaçmaya çalıştıkça
daha çok iz bırakıyordum peşimde.
Çay bahçeleri saklanmama izin vermedi.
Şehrin ağaçkakan tanımaz ağaçları,
ayak izlerimi ihbar etti. Kaldırım taşları tuzak
kurdu. Saklandığım köşeleri aydınlattı ay.

Bir gölge istediği kadar kaçar sanmıştım.
Bir gölgeyi kim bulmak ister ki?
Hele bir kara kedinin gölgesini...
Ama o söz düşmüştü peşime işte.

Sonra bir an... Sonra o an...

Yüreğim ele verdi beni, hem de sevgimi
kullanarak. Eski bir şarkıda buluştuk sözle.
Uzak dur benden, dostlarım bu yaptığımı yanına
bırakmaz, dedim... Senin hiç dostun yok ki, dedi,
biliyorsun bunu...

Ona yenilmemek için kalemimi aldım elime,
sözü sese döktüm.

Yazmayan kalem öldürür. Kan da kurur,
mürekkep de...

ÖYLESİNE SESSİZ...

Yıllardır bu evde oturuyordum; kapıcıya sormuştum bir keresinde, “Geldiğimde buradaydı,” demişti. Apartmanın girişindeki, paslanmış üç vidanın tuttuğu (dördüncü vida ne zaman, nasıl düşmüştü acaba?) mermer isim tabelasından söz eder gibi söylemişti bunu: “Geldiğimde buradaydı.”

İyice cılızlaşmış beyaz saçlarını küçük ama becerikli bir topuzla ensesinde toplardı. Çillerle damarların birbirine karıştığı ellerinden birini yumruk yapardı hep. (Sahi, hangi eliydi?) Ben sabahları işe giderken yaşlı bedeninden beklenmeyecek sertlikte adımlarla yürüyüşten dönüyor olurdu. (Başka ne için çıkardı ki dışarı?)

İki kere kapısını çaldım. İki bayram sabahında. Sadece iyi bir komşu olmak, apartmandaki yaşlı bir kadını sevindirmek değildi amacım. Merak ediyordum; kim olduğunu, neden bu kadar yalnız olduğunu, kapısının neden hiç çalınmadığını. Açmamıştı kapıyı. İçeride olduğunu biliyordum; nefesini duyuyordum. Kapıya kadar gelmiş, göz deliğinden bakmış, eli kapının koluna gitmiş, birden duraksamıştı. Nefesini tutmuş, kapının önünde sabırsızca beklediğim o yarım dakikalık zaman içinde sayısız anıya açmıştı belleğinin kapılarını.

Bir karartma gecesi. Kuru üzümle içilen çayın tatsızlığı. Lisedeki kızlar. Şarap rengi deri cildi ve küçük kilidiyle, yastık altında saklanan şiir defteri; bir gün evdekilerin eline geçer korkusuyla, aşk şiirlerinin Almanca yazıldığı defter. İlk aşk; edebiyat fakültesindeki hocası. Evlilik; öğlümüz avukat olacak malumunuz. Mavi patiklerini giymeden düşüp giden ilk bebeği; tek oğlu. Sonra kızlar. Ilık bir mayıs sabahı, polisin kapıyı kırıp saçından sürükleyerek götürdüğü büyük kız. Serin bir eylül akşamı yurtdışına kaçtığı haberinin gelişi. Gelmiyor artık; gelemiyor. Evlenmedi; sevemiyor. Küçük hemen evlendi oysa. “Bir çocuk yeter,” dedi; bir torun. Elleri kadar çilli bir torun; resmine bakarak boncuktan bilezik yapıyor ona. Akideşekerini sevmiyor torunu; neyse ki patatesli gözlemeye bayılıyor. Yılda bir kere geliyorlar yaşadıkları uzak şehirden; fazla fazla yaptığı gözlemeleri paket yapıp veriyor yolluk niyetine, istemiyorlar.

Kocası yanında yatarken uykusunda öldü. O sabah her zamankinden geç uyanmıştı, “Ne oldu bu sabah bana, üstüme ölü toprağı serilmiş gibi uyumuşum bu saate kadar?” demişti. Kocasından ses de, nefes de gelmeyince canı acımış, az önce yaptığı benzetmenin siniriyle bir-iki saniye gülüp sonra içi çekilene kadar ağlamıştı. Kimseye anlatmadı o bir-iki saniyelik gülüşü.

Açmamıştı kapıyı. Her iki gidişimde de. Bir keresinde de sabah yolunu kesip konuşmaya karar vermiştim. Ne diyeceğim bile ezberimdeydi: “Teyzeciğim, uzun zamandır komşuyuz ama daha tanışamadık bile, bir ihtiyacınız olursa, saat kaç olursa olsun...” Ama yumruk yaptığı elini sallayarak (hangi eliydi acaba?) hızla önümden geçerken çekinmiştim onu durdurmaya. Hem kim set çekebilir ki öylesine güçlü akan bir ırmağa?

Tatil dönüşü aşağıdaki bakkaldan öğrendim öldüğünü. İki gün kapısına bırakılan ekmeği almayınca kapıcı şüphelenmiş, yöneticiye haber vermiş. Çilingir getirip açtırmışlar kapısını. Yatağındaymış. Uyur gibi. Saçları toplu, üstünde beyaz bir gecelik, başucunda bir çene bağı, bir bıçak, bir kitap. Akrabalarından gelen olup olmadığını, eşyalarının ne yapıldığını sormadım. Öğrenmek istemedim. “Bir de kedisi varmış, zavallıyı bulduklarında ayakucunda oturuyormuş,” dediğinde bakkal, şaşırıp ürperdim. Bunca yıldır, o evden bir kere bile kedi sesi duymadığıma emindim.

KEKEME

Günlerce yağmur yağdı, önemsemedim. Çünkü tam da aşkımın kekeleydiği günlerdi. Belki biraz da bu yüzden, sadece kendime bakıyordum. Yağmurun gökten yere yaptığı yolculukta uğradığı duraklar değil de, bana geldiğinde nasıl yorgun durduğu ilgilendiriyordu beni. Yağmur damlasını değil, bana geldiği ânı seviyordum. Üzüntümün nedeni yağmurun dinmesi değil, yağmur damlasının buharlaşıp bedenimden ayrılmasıydı. Susuyordum.

Bir gün yağmur dindi, önemsemedim. Çünkü tam da aşkımın kekeleydiği günlerdi. Bence sadece bu yüzden, çevreme bakıyordum. Güneş ışığının okula giden çocukların saçlarını nasıl okşadığını, kendisinden kaçıp gölgelik bir yere sığınmaya çalışan insanları kucaklamak için nasıl kovaladığını, asfaltın üstünde hayal bulutları yaratıp herkesi eğlendirmek için ne kadar büyük bir çaba harcadığını seyreliyordum. Beni ısıttığı ânı değil, güneş ışığının kendisini seviyordum. Gecenin karanlığı değil, güneşin uykusuydu üzüntümün nedeni. Susuyordum.

Oysa kekeme bir aşk, aslında en çok konuşmak isteyen aşktır.

Bu sözler zaten var. Sözleri benim için farklı kalan, anlamlı kalan, senin elyazınla yazılmış olmaları. Belki de bunlar senin değil, benim fikirlerim. Bir öykünün notları, asla bitmeyecek bir romanın giriş cümlesi, yetiştirmek için uykusuz geceler demlediğim bir yazımın taslağı. Karalama defterinden çaldığım şu sayfaya bakarken bunları görüyorum. Ve nasıl Borges her uyanışında kendini hatırlıyorsa ben de senin her harfinde kendimi buluyorum.

Çünkü bu sözler zaten var. Bu sözler, anlamlarını bir kenara bırakıp bana dönecek (Dönüşecek mi demeliyim?) kadar cesur. İşte belki bu yüzden senin harflerine, o harflerin elinden çıkma bir yazıya döndüğü sayfalara, o sayfalarda dilin kölesi haline getirdiğin (Getirdiğim mi demeliydim?) tutkuyla bağlıyım. Oysa tutku cinayettir. Ve ben, bu sözler için her şeyi göze alırım.

Uzun yazmak kolaydır da, duygularını, iç dünyasını az sözle çok anlatmak kolay değildir. Yekta Kopan, bir tarz denemesi yaptığı kitabında kısacık öykülerle zengin bir dünya seriyor gözlerimizin önüne... Sanki cümlelerde şiirler saklı...

#kısametin #yaratmacesareti #hayatınfragmanları #unutma #özgürleşme

Dişenir: Temür Köcan

canayinlari.com | f | i | t canayinlari

Bykll

ISBN: 978-975-07-2288-6

9 789750 733888